

25 אוקטובר 2010

"תיק קטן, הזדמנויות גדולות"

בתחילת הקדנציה הגיעה אלי גנת שהפעילה גן ילדים ברחוב פנחס רוזן. במקביל לשכירת הנכס ולתשלום דמי השכירות, החלה הגנת להפעיל את גן ילדים לפני שקיבלה היתר לשימוש חורג מהוועדה המקומית. השכנים התלוננו ואגף הפיקוח נכנס לפעולה. ישר הוגש כתב אישום כנגד הגנת ובעלי הנכס, בחלוף הזמן נדרשו לסגור עם איום במאסר, על בזיון בית משפט, אם לא יפעלו בהתאם לצו הסגירה.

בבירורים שערכנו הסתבר, כי בקשתה של הגנת, לקבלת היתר, אשר הוגשה לפני למעלה משנתיים, לא אושרה בועדה המקומית, עקב היעדר פתרון להעלאת והורדת ילדים. לפיכך, בהסכמת בעלי המקרקעין הפקיעה העירייה כבר אז, בשנת 2006, כ- 80 מ"ר מהקרקע, לצורך סלילת דרך שירות מול הנכס כפי שקיים מול בתים סמוכים. ההפקעה נרשמה על שם העירייה בטאבו, אך מאומה לא נעשה. קרי, בעוד הגנת ובעלי הנכס לא ישנים בלילות מפאת החשש מהרשעה בפלילים, נגררים למשפטים ונקנסים, שכב השטח המופקע כאבן שאין לה הופכין. הסיפור הגיע אלי בראשית 2009. לאחר מיפוי הבעיות פעלתי לזירוז לקידום ביצוע דרך השירות. התברר, כי לא ניתן לסלול דרך שירות עד שבעלי הנכס יזיזו את הגדר. כדי להזיז גדר צריך היתר, אך בעלי הנכס לא הגישו בקשה מתאימה, מאחר ואף אחד לא אמר להם שצריך. בינתיים, ההליך הפלילי המשיך להתנהל. הגנת לצערי, נשברה בדרך, לאחר שנדרשה לסגור או שתיאסר בפועל עקב הפרת צו בית משפט. מבחינתה ירדו לטמיון כל השקעותיה וחשכונותיה, בריאותה הידרדרה והיא אף נתבעה על ידי הורים על סגירת הגן בטרם זמן. טרגדיה אמיתית.

תהליך הוצאת ההיתר לנכס נמשך, על אף סגירת הגן. בתקופת החופש הגדול האחרון, זכיתי לביקור כמעט יום יומי של גנת אחרת ששכרה את אותו נכס בתקווה שתוכל להשלים את ההליך שאותו החלה קודמתה. יום לפני תחילת שנת הלימודים עדיין היתה הגנת ללא היתר. מאחר וסאגת הוצאת ההיתר היתה קרובה לסיום וכל שנתו הוא לשלם היטל השבחה, הסכים מנהל אגף רישוי בעירייה, באקט של אנושיות, לתת אישור לפתיחת הגן, לשבועיים נוספים, בתנאי ערבות וכו'. שבועיים לאחר תחילת שנת הלימודים, ואחרי גנת אחת שהתמוטטה ושניה שכמעט קיבלה "התקפת לב", נתקבל ההיתר והגן פועל כחוק.

הסיפור הפרטי הזה, אינו סיפורו של גן ילדים אחד, אלא לצערי, דוגמא מייצגת לתופעה קיימת. מחד, הרשויות מוציאות את הנשמה לגנות, בהליכי רישוי לגנים הפרטיים. מאידך, לא ממלאים את החובה החקוקה לחינוך חובה חנים מגיל 3 ולבני עד 3 לא מספקים מספרים מסגרות ציבוריות מסובסדות. כלומר בטווח הזה של ילדים מגיל לידה ועד 5, יש הרבה "אבות" לילד, (משרד התמ"ת, משרד החינוך, משרד הבריאות, משרד הרווחה, משרד הפנים, רשויות מקומיות) ואין אף גורם שלוקח אחריות ורואה את הילד כמכלול.

התחלתי בלספר את סיפור המיקרו כדי שממנו תבינו את משימת המאקרו שלקחתי על עצמי. בתיק הלכאורה קטן הזה, אני מוצאת שליחות גדולה. שמת לי למטרה, להגדיל את היצע מסגרות החינוך לגיל הרך, הן בגנים עירוניים והן בגנים ציבוריים ולצד זה, לגבש מדיניות שימושים חורגים שתאפשר לגנים הפרטיים להוציא היתר בתהליך ברור ושקוף יותר. לצד זה, אני פועלת מול הכנסת לקידום חקיקה ראשית ואו תיקון חוק התכנון והבנייה כדי ששימוש לגן

ילדים לא יהווה שימוש חורג למגורים. שהרי באזורי מגורים יש להבטיח עבור ילדנו מוסדות ראויים. נכון שגן סמוך לביתנו, עלול לייצר קצת רעש בבוקר, אבל אחר הצהריים ובחגים, אין שכן נוח יותר.

באם המדינה לא יצרה מסגרת ברורה לטיפול בפעוטות, מן הראוי לאפשר לאלטרנטיבה הפרטית, הנותנת מענה לצרכי השוק, לחיות. ילד קטן אך הוא עולם ומלואו. כך גם בידי מופקד תיק קטן אבל עם נשמה גדולה והזדמנות אדירה לחולל שינוי גדול וחשוב.

הכותבת היא ס.ראש העירייה ויו"ר סיעת מרצ בתל אביב יפו.

